

מה הטעם של אברם? אלא שהוא היה יודע ומוצרף את כל אותם השליטים מנהיגי העולם בכל צדדי היישוב, והיה שוקל ומצורף אותם השולטים באחד היישוב מנהיגי הכוכבים והמנצחות שלהם מי הם החזקים אלו על אלו. והיה שוקל את כל ישובינו העולים לנו ובהה עולה בידיו. כשהגענו לפיקום הזה ראה את חזק העמקים ולא יכול לעמוד בו. בין שראה הקדוש ברוך הוא את התעוררותו ותשוקתו, מיד התגלה עליו ואמר לו לך לך, לדעת אותך ולמתן עצמה. מארץ - מאותו הצד של היישוב הייתה נרבק בו. וממולכתה - מאומה החכמה שאפה מתבונן ושוקל את תולדותך והרגע והשעה וזמן שנולדתך בו, ובאותו הרגע ובאותו המפל. ומבית אביך - שלآل תשגיח בבית אביך. ואם יש לך שיש להצליח ביעולם מבית אביך, משומך לך לך מה החכמה זו ומה השגחה הזו בא ראה שכד הו, שהרי יצאו מאור פשדים והוא בחרן, למה יאמר לך לך מארץ וממולכתך? אלא עקר הדבר כמו שנאמר. אל הארץ אשר ארוך. ארוך - מה שלא יכול לעמוד עליו, ולא יכול לדעת את מה הארץ שהיא שהיא עמק ונסתר.

וاعשך לגוי גדול וגוי. וاعשך - משומש שפטותך לך לך. ואברך - משומש שפטותך מארץ. ואגדלה שמן - משומש שפטותך ממולכתך. והיה ברכה - משומש שפטותך. ומבית אביך.

מאי טעם דאברם. אלא דאיهو הוה ידע וצריף בכל אנון שלטני מדברי עלמא בכל סטרוי דישובא, והוה תקין וצריף אנון דשלטין בסטרוי דישובא מדברי ככבייא ומזרילוון, מאן אנון תקייפין אלין על אלין, והוה תקין כל ישובי דעלמא (לא) והוה סליק בידוי. بد מטה להאי אחר חמא תקייפו דעתיקין ולא יכול למקם ביה. בין דחמא קדשא בריך הוא אהערותא דיליה ותיאובטא דיליה, מיד אתגלי עלייה ואמר לייה לך לך, למגdu לך ולאתקנא גראם.

מארץ, מההוא סטריא דישובא דהוית מתפרק ביה. וממולכתך, מההוא חכמה דעת משגה ותקיל תולדתך דילך ורגעא ושבתא זומנא דאטילידת ביה ובההוא כוכבא ובההוא מזל. ו מבית אביך, דלא תשגח בbijta דאבותך. וαι אית לך שרשא לאצלחה בעלים מbijta דאבותך, בגין לך לך לך מהחכמה דא ומאנשגבויתא דא.

הא חי, דרכי הו, דהא נפקו מאור בשדים ובהו בחרן, אמא יימא ליה לך לך מארץ וממולכתך. אלא עקרה דמלתא כמה דאתמר. אל הארץ אשר אראנ. אראנ מה דלא יכולת למקם עלייה ולא יכולת למגdu חילא דהיא ארעה דאיهو עמייק וסתמים:

וاعשך לגוי גדול וגוי. וاعשך, בגין דכתיב לך לך. ואברך, בגין דכתיב מארץ. ואגדלה שמן, בגין דכתיב וממולכתך. והיה ברכה, בגין דכתיב ו מבית אביך.

סתרי תורה

וְאַעֲשֵׂךְ לְגֹוי גָדוֹל. זו בברכה
אתה. ואברךך - שפיטם. ואנדרלה
שמעך - שלש. והיה ברכה -
ארבע. ואברכה מברכיך - חמיש.
ומקילך אאר - שש. ונברכו ברך
כל משפחות הארץ - הגנה שבע.
בין שחתברך בשבע הברכות
הלו, מה כתוב? וילך אברם
פאלשר דבר אליו הה, לרדה

לעולם הזה בפי שהצטווה.
מיד וילך אותו לוט. זה הבהיר
שהחקל והתקהל העולם
בגלו, שהוא עומד לפתח
להסתין לגוף, ולא תפעל
הנשמה עבורה שהצטווה עד
שיעברו עליה בעולם הזה שלש
עשרה שנים. שחרי משנים עשר
שנתיים ומעלה מתחזרת הנשמה
לעבד את העבורה שהצטווה.
זהו שבחות. ואברם בן חמיש הים
ושבעים שנה. שבע וחמש הים
שנתיים עשר [ושני עליומים עליהם - ארכעה
עשר הים].

ואנו נראה היה הנשמה בעולם הזה,
שהיא באה מחייב שנים שbam
ת"ק פרוסות של עז המתים.
ושבעים שנה - וזה אותו אילן
מפש, שהוא שביעי לדרגות
ונקרא שבעים שנה. אז יוצאת
מאזותה זהמת הנטח, ונכנסה
לעבורה הקדושה. וזה שבחות
בצאותו מחרן [מי שעסעה לא ספרות
חימ פאום ארבע עשרה] מאותו הרוגו
ומתקף של [השפט] בהוא הנטח
שהיה מסית אותו עד עכשו את
הגוף ושולט עליו.

באילן שלטה ערלה חלת שנים. בבר נש תלת סרי
שנתיים דאקרון שני ערלה, בין דאעברו על גופא אניין
שנין ואתעברת (ר"א ואתערת) נשmeta למפלח פולחנא
קדישא, פקידת לגופא לרועיתא טבא, לכפוף להואה
נחש דהא לא יכול לשולטה כמה דהוי, דכתיב ויקח
אברם את שרי אשטו וגו' (אברם דא' את שרי דא' ח' דא'

סתרי תורה

וاعשך לגוי גדול הא ברכתא חדא, ואברך תריין,
ואנדרלה שמקד טלט, והיה ברכה ארבע. ואברכה
MBERCHICH חמיש, ומקליך אוור שית. ובברכו בך כל
משפחות הארץ הוא שבע. בין דאתברכו באליין
שבע ברקאן, מה כתיב וילך אברם באשר דבר אליו זי
לנחתא להאי עלמא כמה דאתפרקא.

מיד וילך אותו לוט. דא איהו נחש דאחלטיא ואתלטיא
עלמא בגיניה דאייה קאים לפתח לאאטאה לגופא,
ולא תפעול נשmeta פולחנא דאתפרקת עד דיבערין
עליה בהאי עלמא תלת עשר שנים, דהא מתירסר שניין
ולעילא נשmeta אתערת למפלח פולחנא דאתפרקת
הרא הוא דכתיב. ואברם בן חמיש שנים ישבעים
שנה. שבע וחמש פריסר אנון (יתרין עלאיו עליינו ארבע טרי
אנון).

ובדין אתחויאת נשmeta בהאי עלמא. דאייהו אתייא
מחמש שנים דאנון ת"ק פריסי דאיילנא דתהי. ישבעים
שנה דא איהו ההוא אילן ממש דאייהו שביעאה
לדרגן ושבעין שנה אחקר. בדין נפקת מההוא
זוהמא דנחש ועאלת בפולחנא קדישא הרא הוא
דכתיב באצאותו מחרן (ימי' ע' שנה לא ספרות מים מההוא ארבע
טבי) מההוא רוגזא ותויקפא דההוא (שפט) נחש דהוה
אסטי ליה עד השטא לגופא ושלטא עלי.

באיילנא שלטה ערלה חلت שנים. בבר נש תלת סרי
שנתיים דאקרון שני ערלה, בין דאעברו על גופא אניין
שנין ואתעברת (ר"א ואתערת) נשmeta למפלח פולחנא
קדישא, פקידת לגופא לרועיתא טבא, לכפוף להואה
נחש דהא לא יכול לשולטה כמה דהוי, דכתיב ויקח
אברם את שרי אשטו וגו' (אברם דא' את שרי דא' ח' דא'

שעברו על הגוף אונן הנשים והתערבה (ר"א והשורה) הנשמה לעבד את עבודת הקודש, היא מצוה
את הגוף לרצון טוב, להכני עת אותו הנחש שהגה לא יכול לשולט כמו שהיא, שבחות ויקח
אברם את שרי אשטו וגו' (אברם ז' את שרי ז' ח' ז' והשורה בישנות, והוא זכר. ה' ז' הנשורה בישנות, והוא זכר.) גה הגוף, שהוא